

какъ азъ не схмѣ зналъ.—Въ прѣдложеніе: *Ты си былъ ималъ хубаво ножче*, казуемо—то: *си былъ ималъ хубаво ножче*, показва, че и прѣди това время, по което става разговора, Пенко ималъ хубаво—то ножче, но Цоньо не зналъ, и само сега ся научилъ.

Казуемо—то, кога показва че дѣйствіе, или состояніе принадлежало на подлежаще—то и въ прѣминѣло—то время, безъ да знае това говоряще—то лице, стои въ *невѣдомо прошедше время*.

7. Въ прѣдложеніе: *кога щъ учъ и азъ Българскъ Исторіѣ?* казуемо—то: *кага щъ учъ Българскъ Исторіѣ*, показва, че Пенко пита за онова время, въ което ще учи и той Българскъ Исторіѣ и което ще бѣде подиръ то время, по което говорятъ они за него.

Казуемо—то, кога показва, че дѣйствіе или состояніе има да принадлежи на подлежаще—то подиръ онова время, по което говорятъ за него, стои въ *бѣдѣще время*.—*Щъ учъ Българскъ Исторіѣ*—бѣдѣще время.

8. *Сега догдъ има още время, чети да си научишь урока*,—каза Цоньо Пенку,—*научи щъ го*, отговори Пенко.—Въ прѣдложеніе: *научи щъ го*, казуемо—то: *научи щъ го*, показва, че Пенко ще си научи урока въ едно неопрѣдѣлено время, подиръ това, по което говорятъ.

Казуемо—то, кога показва, че дѣйствіе, или состояніе ще принадлежи на подлежаще—то въ неопрѣдѣлено время подиръ това, по което говорятъ за него, стои въ *неопрѣдѣлено бѣдѣще время*.—*Научи щъ го*—неопрѣдѣлено бѣдѣще время.

9. Казуемо—то има осемь времена:

1) *Настояще* — показва, че дѣйствіе, или состояніе принадлежи на подлежаще—то въ то само время, кога говорятъ за него.